

hvert 5te Aar, idet man har ment, at 5 Aar er for langt et Tidsrum i saa Henseende. Under Forhandlingerne om denne Sag i Folketinget er der blevet indført den Ændring, at dette skal træde i Kraft fra 1. Januar 1922 at regne. Deraf følger, at der til Elfteraaret skal finde en Overvejelse Sted af disse Grænser. Men en saadan skete jo sidste Efteraar og gav da Anledning til nogen Forandring. Da Forholdet mellem Sygekasserne og Lægerne nu synes at gaa i Lave, kunde man spørge, om det vil være praktisk paa ny at tage Spørgsmaalet under Overvejelse, idet det muligvis kan give Anledning til uforuden Uro. Jeg tror dog ikke, at der i og for sig kan siges noget mod denne Bestemmelse. Tanken er ikke, at man absolut skal komme til Ændring, men kun, at man vil have Lejlighed til at overveje Spørgsmaalet paa ny.

Det foreslaas endvidere, at den øverste Aldersgrænse for Optagelse i en Sygekasse ikke kan sættes lavere end til 40 Aar, og i Overensstemmelse med mine Udtalelser ved første Behandling i Folketinget er der under Behandlingen i det andet Ting indføjet den Ændring, at Adgangen til Kasserne skal aabnes ved det fyldte 14de Aar. Det har hidtil været en vedtægtsmæssig Bestemmelse, men jeg udtalte straks ved første Behandling i Folketinget, at jeg vilde forhandle med det kommende Udvalg om, at Bestemmelsen blev indført i Loven som et Paabud, idet jeg mener, at naar Invalidforsikringen knyttes til Sygekasseloven, bør dette Forhold ikke længere hvile paa en vedtægtsmæssig Bestemmelse, men paa en Lovbestemmelse.

§ 3 indeholder Regler om, hvem der kan optages i en anerkendt Sygekasse, og udelukker altsaa Personer, der paa Grund af kronisk Sygdom ikke kan anses for arbejdsføre.

§ 6 ændrer de gældende Regler om Statstilskud. De vigtigste Bestemmelser gaar ud paa, at Staten fremtidig yder 3 Kr. pr. Medlem for hver Person, der ved Aarets Udgang staar som ubemidlet nydende Medlem af en Sygekasse, at der ydes et Statstilskud til Kassernes Medicinudgifter, og at Grænsen for Statstilskuddet til Dagpenge og Barselhjælp bortfalder, samt at Sygekasserne af det offentlige faar refunderet fuldt ud den forøgede Risiko, som paaføres dem ved, at de skal optage kronisk syge Personer. Der var under Behandlingen i det andet høje Ting Tvivl om, hvorvidt det kunde være praktisk at udtrykke dette i Forslaget, og der blev gjort forskellige Forsøg i Udvalget paa at naa til Enighed om en anden Af-

fattelse, men det resulterede i den supplerende Bestemmelse, som ærede Medlemmer vil se, og som skulde indeholde fornøden Betryggelse.

Der ændres i § 7 og § 8 lidt ved Kommunernes Kørselsforpligtelse, men øvrigt vil jeg gerne sige, at jeg under Forhandlingerne i det andet høje Ting ikke er kommet ind paa Kørselsspørgsmaalet i al Almindelighed, da det hænger sammen med saa mange andre Bestemmelser, som det vilde være naturligt og heldigt at faa overvejet under eet. — I § 10 foreslaas Maksimumsgrænsen for Pengehjælp til Sygekassemedlemmer forhøjet til 6 Kr., det samme Beløb, som vi vedtog ved den sidste Revision af Ulykkesforsikringsloven; dog foreslaas den nuværende Maksimumsgrænse, 3 Kr., bibeholdt for kronisk syge. Ærede Medlemmer vil erindre, at man under tidligere Forhandlinger om denne Sag har været inde paa det nødvendige i at sætte en anden Maksimumsgrænse her.

I § 11 indføres en ny Ordning med Hensyn til Forholdet mellem Sygekasserne og Læger eller Tandlæger. Det foreslaas, at Overenskomster mellem dem skal godkendes af Indenrigsministeriet efter Indstilling af Sygekasseinspektøren. Det er en Bestemmelse, som jeg anser for naturlig, eftersom det offentlige har faaet en stærk stigende Interesse i dette Forhold. Der er spurgt om, hvorvidt de Overenskomster, som i disse Dage er sluttede i Henhold til Voldgiftsraadets Indstilling, kan ventes godkendt af Indenrigsministeriet. Dertil vil jeg straks sige, at det kan de. Jeg mener, at efter samtlige foreliggende Omstændigheder har det været et fortjenstfuldt, nyttigt og godt Arbejde, Voldgiftsraadets har udført, og det er mit Haab, at det skal vise sig, at Parterne rundt omkring finder hinanden paa dette Grundlag, og Overenskomsterne vil da blive godkendt. Saafremt en saadan Godkendelse ikke meddeles, er vedkommende Sygekasser ikke berettigede til at yde Lægehjælp, men skal efter Indenrigsministeriets nærmere Bestemmelse enten yde en passende Forøgelse af Kassens øvrige Ydelser eller refundere Medlemmerne en nærmere fastsat Andel, dog ikke ud over tre Fjerdedele, af Medlemmernes Udgifter til Lægehjælp. Her er ogsaa indført en Ændring i Folketinget, idet det er foreslaaet, at det samme skal gælde, saafremt Overenskomst om Ydelse af Lægehjælp eller Tandlægehjælp ikke foreligger, dog at Indenrigsministeren — efter indhentet Erklæring fra Voldgiftsraadets — kan paalægge vedkommende Sygekasse at yde Lægehjælp.